

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

I Socialdemokratiet er vi enige om, på hvilket grundlag vi går til forhandlinger, og vi er også enige om det, vi står og siger nede i Folketings-salen. Det skal der ikke herske nogen tvivl om. Jeg ved godt, at politik foregår på en helt anden måde i Dansk Folkeparti, for hvis man er kritisk, bliver man ekskluderet. Det er fair nok, at de har det på den måde.

Men lad mig nu lige understrege for hr. Bent Bøgsted, for jeg har papirerne fra forhandlingerne i foråret: I 2005 faldt 4.745 personer ud af sygedagpengesystemet på grund af varighedsbe-grænsningen. Når man læser lovforslaget, er det kun 400 af dem, der vil blive hjulpet.

Kl. 10.30

Jeg kan forstå, at hr. Bent Bøgsted har troet, at det drejede sig om mange flere, og at det var nogle af dem, der helt mistede forsørgelses-grundlaget og sådan noget. Så mit spørgsmål til hr. Bent Bøgsted er: Hvis nu den opfattelse, hr. Bent Bøgsted har fået, viser sig ikke at være kor-rekt, altså at man hjælper 400 af de 900, der helt ryger udenfor og mister forsørgelsesgrundlaget – det er dem, der bliver ramt af ægtefælleafhæn-gigheden i kontanthjælpssystemet – hvis nu man ikke hjælper næsten 50 pct., vil hr. Bent Bøgsted så være med til at stille ændringsforslag i Arbejdsmarkedsudvalget, der sikrer, at vi får hjulpet den gruppe?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg synes, at hr. Thomas Adelskov skulle forholde sig til, hvordan politik fungerer, og hr. Tho-mas Adelskov ved udmærket godt, at når man indgår forlig om en finanslov, står man ved den finanslov.

Formanden:

Tak til hr. Bent Bøgsted. Og så er det hr. Jakob Axel Nielsen som ordfører.

Jakob Axel Nielsen (KF):

Der er for mig ikke nogen grund til at stå og gentage nøjagtig de samme argumenter, som kom fra Venstres ordfører, fru Marion Pedersen, så jeg vil prøve at tage afsæt videre derfra og si-ge, at oprindeligt var vi alle sammen her i Folke-tinget jo enige om, at der var nogle områder, hvor der var et problem. Jeg tror, de fleste af ar-bejdsmarkedsordførerne har haft besøg af re-præsentanter for polio- og trafikofrene og fra

Gigtforeningen, og vi fandt, at der altså var nog-le områder, hvor nogle faldt ned mellem to stole.

Men lad os prøve at fundere lidt over ordet dagpenge. Altså, vi er jo også alle sammen enige om, at folk, der er på dagpenge, formodes at skulle stå til rådighed for arbejdsmarkedet, og så plejer vi at kunne sætte punktum.

Nu taler vi så om sygedagpenge. Når man er på sygedagpenge, formodes man at få dagpen-ge; mens man er syg, vel at mærke hvis der er ri-melig udsigt til, at man kan vende tilbage til ar-bejdsmarkedet. Dermed også sagt, at hvis man ikke kan vende tilbage til arbejdsmarkedet, skal man ikke ind under noget, der benævnes dag-penge. Det er vi jo i virkeligheden enige om. Så de mennesker, som er syge, og som ikke har en rimelig udsigt til at kunne vende tilbage til ar-bejdsmarkedet, skal have noget andet i vores udmærkede sociale system.

Så har vi altså fundet, at der var nogle gigt-ramte og polioramte, hvor den moderne lægevi-denskabelige kunnen har gjort, at de med 1 år plus forlængelse – nu er det 2 år med forlængel-sesmuligheder – ikke kunne afklares fuldt ud, og derfor var det for dem urimeligt, at de røg helt ud af forsørgelsessystemet, når det med en vis grad af sikkerhed fra en læges mund kunne slås fast, at der ved yderligere behandling var mulighed for, at de kunne vende tilbage til ar-bejdsmarkedet.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi holder fast i, at det her hviler på den forudsætning, at der er en rimelig mulighed for, at man kan vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Derfor har det også for os Konservative været utrolig vigtigt, at vi fastholder, at der er en tids-frist i det her; man kan ikke være på dagpenge i en uendelighed – der er en 4-års-periode, og vi har så nogle aktiveringsperioder, indtil dagpen-geperioden ophører, og det er en del af hele vel-færdsreformen – ligesom man heller ikke kan være på sygedagpenge i en uendelighed.

Men lad mig lige sige – også for at seerne ude i det ganske land kan forstå det – at det jo ikke er, fordi folk skubbes ud i det bare ingenting. For de syge, som ikke kan forventes tilbage på ar-bejdsmarkedet, er der jo andre ting. Det er det ene.

Det andet er, at det hævdes, at der er borgere, der ryger ud til ingen form for forsørgelse, men det hører med til diskussionen, at så er det altså borgere, der formodes at kunne være finansieret af en ægtefælle, der har en vis indkomst. Det fal-der muligvis uden for rammerne af det her lov-